

A Fővárosi Ítéltábla a „J Tűgyvédi Iroda ., ügyintéző: dr. J I ügyvéd) által képviselt P Betéti Társaság „f.a.” (.) felperesnek, a dr. K F ügyvéd () által képviselt I.rendű alperes neve I. rendű, II.rendű alperes neve (.) II. rendű és III.rendű alperes neve () III. rendű alperesek ellen jognyilatkozat érvénytelenségének megállapítása és kölcsöntörlesztéseként adott összeg visszafizetése iránt indított perében, a Székesfehérvári Törvényszék 2013. május 30-án meghozott 32.G.40.157/2012/7. számú ítélete ellen a felperes részéről 8. és 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 320.000 (Háromszázhuszezer) forint feljegyzett másodfokú eljárási illetéket, valamint az I. r. alperesnek 51.250 (Ötvenegyezer-kettőszázötven) forint, a II. r. alperesnek 45.000 (Negyvenötezer) forint, míg a III. r. alperesnek 5.000 (Ötezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

Az irányadó tényállás szerint a törvényszék a felperes felszámolását a 2012. február 9-én előterjesztett kérelem alapján rendelte el, melynek közzétételére - mely egyben a felszámolás kezdő időpontja - 2012. április 24-én került sor. A bíróság az ügyben felszámolóként az ÁZSIÓ Könyvszakértői, Gazdasági Tanácsadói, Szolgáltató és Kereskedelmi Kft-t jelölte ki.

A felszámolási eljárás megindítását megelőzően a felperes, mint kölcsönvevő három kölcsönszerződést kötött különböző összegekre, különböző magánszemélyekkel. Így 2010. május 21-én a II. rendű alperessel 1.800.000 forint

kölcsönösszeg tárgyában, melynek visszafizetését 2011. május 21-éig vállalta, 2010. szeptember 28-án az I. rendű alperessel 2.050.000 forint pénzkölcsön tárgyában, melyet legkésőbb 2011. február 28. napjáig vállalt visszafizetni, míg 2011. január 11-én a III. rendű alperessel 300.000 forint kölcsön tárgyában kötött szerződést. A felek ez utóbbi szerződésben megjelölték a fizetendő kamat mértékét is, és a kölcsönt a felperes 2011. december 31. napjáig volt köteles kamatokkal visszafizetni, melynek összegét 426.000 forint összegben határozták meg.

A felperes a felszámolási kérelem előterjesztését megelőzően 2011. szeptember 5-én, október 20-án, október 28-án és 2012. január 21-én adásvételi szerződésekkel értékesített több vagyonába tartozó ingóságot perben nem álló harmadik személyek részére összesen 4.005.974 forint értékben.

2011. november 15-én a felperes és az alperesek külön-külön „átadás-átvételi jegyzőkönyv” címet viselő okiratot írtak alá, melyekben a korábbi kölcsönszerződésekhez kapcsolódóan az I. rendű alperes 2.050.000 forint, a II. rendű alperes 1.800.000 forint, míg a III. rendű alperes 150.000 forint visszafizetését ismerte el. A fentieket követően került sor a felperessel szemben a felszámolási eljárás kezdeményezésére, majd a felszámolás elrendelésére.

A felszámoló 2012. augusztus 21-én értesült az adásvételi szerződésekről, így felhívta az ügyvezetőt a befolyt összeg felhasználására vonatkozó nyilatkozat megtételére. A 2012. október 2-án átvett válaszelemből szerzett tudomást arról, hogy az adós a bevételeket „tagi kölcsönök visszafizetésére” fordította.

A felszámoló az eljárás során 4.122.520 forint összegben vett nyilvántartásba hitelezői igényeket.

A felperes a 2012. december 27-én előterjesztett keresetében a Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontjára hivatkozással kérte annak megállapítását, hogy a felek között 2011. november 15-én létrejött „átadás-átvételi jegyzőkönyv” címet viselő okiratba foglalt jognyilatkozatok érvénytelenek, és kérte az eredeti állapot helyreállítását a címén az alperesek ott megjelölt összegek visszafizetésére való kötelezését késedelmi kamataival együtt. Úgy vélte, hogy 2011. november 15-én a pénzáadások révén az adós előnyben részesítette az alpereseket a kielégítetlen hitelezői igények rovására. Kérte egyidejűleg az alperesek perköltség viselésére való kötelezését.

Az alperesek a kereset elutasítását és a perköltségeik megtérítését kérték. A kereset jogalapját vitatva arra hivatkoztak, hogy a kölcsönügyletek egy éven túl keletkeztek, de hivatkoztak arra is, hogy az adós nem tett különbséget a hitelezők között az igények kielégítésekor, mivel egyéb beszállítóit is kielégítette. Úgy vélték, hogy a felperes nem létező hitelezői igények kielégítése érdekében indította a pert, ugyanis a nyilvántartásba vett igények közül a H L H Zrt. hitelezői igénye nem valós, míg az SZ+SZ Kft. igényéről az adósnak tudomása sem volt. Hivatkoztak arra is, hogy a jegyzőkönyvek aláírásakor nem az abban szereplő összegek kerültek átadásra, mivel részteljesítések már korábban is történtek, és az okiratok csupán összefoglalták és igazolták a teljesítést. A részteljesítésekre olyan ütemben került

sor, amilyen ütemben az adós értékesíteni tudta eszközeit és készleteit. Sérelmezték, hogy a felszámoló kizárólag az eszközértékesítésből származó bevételt követeli vissza, míg az árukészletek értékesítéséből befolyt bevétel sorsával nem foglalkozik. Ezáltal éppen a felperes az, aki az alperesek rovására különbséget tesz az egyes hitelezők között. Megjegyezték, hogy a fennmaradt kielégítetlen követelések a beltagokat terhelik.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Az elutasítás okaként kifejtette, hogy jelen ügyre nem a Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontja, hanem a Cstv. 40. § (2) bekezdése az irányadó, azonban az ott megjelölt határidő elmulasztására tekintettel a jogszabály alkalmazásának a feltételei nem állnak fenn.

A Pp. 3. § (5) bekezdésének, illetőleg a Pp. 163. § (2) bekezdésének a felhívását követően megállapította, hogy a felek között nem volt vitatott a kölcsönszerződések létrejötte, illetőleg az, hogy e szerződések teljesítéséhez kapcsolódóan került sor 2011. november 15-én a jegyzőkönyvek kiállítására. Lényeges továbbá, hogy a felperes a keresetét az alperesek hitelezői minőségére alapítva terjesztette elő.

A Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontjának ismertetését követően megállapította, hogy a felszámolási kérelem 2012. február 7-én (a cégadatok szerint február 9-én) került előterjesztésre, így az ezt megelőző 90 napon belül keletkezett szerződések vagy jognyilatkozatok támadhatók ezen okból. Az alperesekkel kötött kölcsönszerződések azonban ennél korábbiak, míg a 2011. november 15-én aláírt jegyzőkönyvekbe foglaltak nem tekinthetők a felperes által kötött szerződésnek vagy egyéb jognyilatkozatnak. Ezek az iratok ugyanis kizárólag az alperesek részéről tartalmaznak nyilatkozatot a pénzüsszeg átvételével kapcsolatosan, míg a felperes részéről kötelezettségvállalást nem rögzítenek. E jogszabályhely csak azon szerződések és egyéb jognyilatkozatok megtámadását teszi lehetővé, amelyekből az adósnak kötelezettségei keletkeznek a hitelező felé, míg nem teszi lehetővé a korábbi ügyletek alapján teljesített szolgáltatás visszakövetelését. Ez utóbbi tárgykört a Cstv. 40. § (2) bekezdése szabályozza, mely jogszabályhely beiktatására azért volt szükség, mert a hitelező előnyben részesítése nemcsak úgy valósulhat meg, ha az adós egyik hitelezőjével új szerződést köt vagy jognyilatkozatot tesz, hanem úgy is, ha egy fennálló szerződés alapján teljesít. A bírói gyakorlatra utalással hangsúlyozta, hogy a Cstv. alkalmazása körében az adós részéről valamely szolgáltatás teljesítése nem minősül sem szerződésnek, sem más jognyilatkozatnak, visszakövetelésére az e törvényben meghatározott egyéb feltételek fennállása esetén van lehetőség. Mivel adott ügyben a tartozások teljesítése és a felszámolási kérelem előterjesztése között eltelt időszak hosszabb, mint a Cstv. 40. § (2) bekezdésében megkívánt 60 nap, így azok visszakövetelésére nincs lehetőség.

A bíróság az alperesek által indítványozott bizonyítást, mint a jogvita elbírálása szempontjából szükségtelent mellőzte, míg a perköltség viselésére a pervesztes felperest kötelezte. Ennek keretén belül az I. rendű alperes vonatkozásában 130.175 forint, a II. rendű alperes vonatkozásában 114.300 forint, míg a III. rendű alperes esetében 9.525 forint megfizetésére kötelezte a felperest az államnak járó 240.000 forint kereseti illetéken felül.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és a nyilatkozatok érvénytelenségének a megállapítása mellett az eredeti állapot helyreállítását kérte a keresetben előterjesztettek szerint, valamint kérte az alperesek perköltség viselésére való kötelezését.

Fellebbezése részletes indokolásában másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára való utasítását kérte az ügyvédi munkadíja megállapítása mellett, míg harmadlagosan, az előző kérelmei nem teljesíthetősége esetére az alperesi jogi képviselő részére megállapított ügyvédi munkadíj mérséklését kérte.

Előadta, hogy a törvényszék az általa megállapított tényállásból helytelen jogi következtetést vont le. Továbbra is állította, hogy az előterjesztett kereset a Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontja alapján elbírálható. Álláspontja szerint a támadott okiratok jognyilatkozatnak minősülnek, mivel azokat egyrészt a felperes aláírta, másrészt rögzíti a hitelezők részére történő visszafizetést, ami magába foglalja az erre tett egyoldalú kötelezettségvállalást is. Úgy vélte, hogy az okirat megnevezése önmagában is kétirányú kötelezettségvállalást rögzít, és annak teljesítésével megvalósul a hitelező előnyben részesítése.

Az alpereseket megillető ügyvédi munkadíj összege körében azt hangsúlyozta, hogy a megállapított díj nem áll arányban a kifejtett tevékenységgel, figyelemmel arra is, hogy a bíróság jogkérdés alapján hozta meg ítéletét.

Az alperesek a fellebbezésre tett észrevételükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú eljárási költség viselésére való kötelezését kérték.

Megjegyezték, hogy a fellebbezés indokolása egy teljesen ismeretlen cégtől származik, így nem képezheti a fellebbezés alapját. Amennyiben a másodfokú bíróság jogi álláspontjukat nem osztaná, úgy előadták, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan döntött az ügyben, mivel egyértelműen megállapítható volt, hogy az adós kötelezettségei korábban keletkeztek, így a felperes keresetének a törvényszék nem adhatott helyt. Ebből adódóan az ítélet hatályon kívül helyezésének sincs helye.

A perköltség összegét illetően úgy vélték, hogy az a pertárgy értékéhez viszonyítva nem túlzott, annak csökkentése nem indokolt.

A felperes a másodfokú eljárás során bejelentette, hogy a fellebbezés indokolásán szerkesztési hiba miatt tévesen került a név megjelölésre, egyébként a beadványon a felperes neve pontosan szerepel.

A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásánál irányadó tényállást helyesen állapította meg, és helytálló az abból levont jogi következtetése is. A felperes fellebbezésében felhozottak nem alkalmasak az elsőfokú ítélet megváltoztatására, illetve annak hatályon kívül helyezésére.

A Fővárosi Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság jogi álláspontjával, azt megismételni nem kívánja, a fellebbezésben felhozottakra figyelemmel azonban az alábbiakat emeli ki.

A felperes keresetében és azt megismételve a fellebbezésében, a felek által 2011. november 15-én aláírt „átadás-átvételi jegyzőkönyv” megnevezésű okiratokba foglalt, a követelés kiegyenlítésére vonatkozó jognyilatkozatok érvénytelenségének a megállapítását, és az eredeti állapot helyreállítása körében az alperesek összesen 4.000.000 forint tőke és késedelmi kamatai megfizetésére való kötelezését kérte a perköltség viselése mellett. A felperes a felek által korábban megkötött kölcsönszerződéseket nem, pusztán a kölcsönadók (alperesek) követelés megtérülésére vonatkozó nyilatkozatát támadta a Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontjára hivatkozással. Ezek az okiratok azonban - mint ahogy erre az elsőfokú bíróság is helyesen hivatkozott - nem tekinthetők a Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontjában megkívánt szerződéseknek, vagy más olyan jognyilatkozatoknak, melyeknek tárgya egy hitelező előnyben részesítése. Azok ugyanis a felperesi hivatkozással szemben pusztán a kölcsön visszafizetésének az elismerését tartalmazzák, így e törvényhely alapján a perbeli nyilatkozatok megtámadására nincs lehetőség.

A Cstv. 2004. május 1. napjától hatályos módosítása a korábbi szabályozást kiegészítve beiktatta a Cstv. 40. § (2) bekezdését, egyértelművé téve, hogy a szolgáltatás visszakövetelése e törvényhely alapján történhet, míg a Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontja alapján a szolgáltatás teljesítése nem támadható. Ezáltal a jogalkotó egyértelművé tette, hogy - egyéb törvényi feltételek fennállása esetén - a szerződés és más jognyilatkozat a Cstv. 40. § (1) bekezdése alapján támadható, míg a szolgáltatás visszakövetelésére csak a Cstv. 40. § (2) bekezdése biztosít jogszabályi lehetőséget.

Az adott ügyben azonban a Cstv. 40. § (2) bekezdésében megjelölt törvényi feltételek sem álltak fenn, mivel e jogszabályi rendelkezések szerint csak a felszámolási kérelem bíróságra érkezését megelőző 60 napon belül és az azt követően nyújtott szolgáltatás követelhető vissza, egyéb, további feltételek teljesülése esetén. Mivel pedig jelen ügyben a felszámolási kérelem előterjesztése és a lejárt kölcsöntartozás teljesítése között több mint 60 nap eltelt, így e feltétel hiányában a kereset ezen törvényhely alapján sem lehet alapos.

Tévesen kérte továbbá a felperes az alpereseket megillető ügyvédi munkadíj összegének a csökkentését is abból az okból, hogy jogkérdésben kellett a törvényszéknek döntenie, illetve a díj nem áll arányban a kifejtett tevékenységgel. A törvényszék a pertárgyérték alapulvételével határozta meg az alpereseket megillető ügyvédi munkadíj összegét, míg arra vonatkozó adat nem merült fel, mely a pertárgyérték alapján megállapítható összegnél alacsonyabb összegű díj megállapítását indokolná.

A kifejtettekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján, utalva a Pp. 254. § (3) bekezdésében foglaltakra - helytálló indokai alapján - helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért megfizetni tartozik a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az illetékekről szóló többször módosított 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdése szerint meghatározott mértékű másodfokú eljárási illetéket, valamint az alperesek részére a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdései alapján hivatalból, mérlegeléssel megállapított összegű ügyvédi munkadíjat.

Budapest, 2014. január 15.

. Hunyady Mariann s.k.
a tanács elnöke

Dr. Czifra Veronika s.k.
előadó bíró

. Katinszky Márta Cecília s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírószági ügyintéző